Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України

№ 25 (775) ♦ Середа, 9 лютого 1994 року ♦ Ціна договірна.

ТЕПЕР ОФІЦІЙНО ЗАТОВАРИШУЄМО З НАТО

Учора глава українського зовнішньополітичного відомства А. Зленко взяв участь у церемонії підписання в Брюсселі рамкових документів, пов'язаних з участю нашої держави в програмі «Партнерство заради миру». Україна перша з держав СНД приєдналася у бельгійській столиці до проекту, який передбачає її широке співробітництво з Північноатлантичним альянсом. Наша держава з самого початку народження цієї ініціативи вітала її й розглядала як перший крок до створення надійної системи загальноєвропейської безпеки. Програма, схвалена на надзвичайній сесії НАТО на рівні глав держав і урядів, не передбачає нових розділових ліній на континенті і дозволяє брати участь у ній не лише членам колишнього Варшавського договору, а й іншим нейтральним і позаблоковим країнам.

9 лютого розпочинається офіційний візит міністра закордонних справ А. Зленка до Королівства Іспанія. У Мадриді відбудуться його переговори з главою іспанського уряду, міністром закордонних справ, керівниками низки міністерств цієї країни. Коментуючи кроки української дипломатії, спостерігачі зазначають, що Україна останнім часом значно активізувала діяльність на міжнародній арені.

Продиктовано в номер

Наш спеціальний кореспондент Володимир САВЦОВ передає з литовської столиці

Над Вільнюсом — сонце

Яскравим сонцем і урочистими вітаннями зустрів Вільнюс делегацію України на чолі з Президентом Л. Кравчуком. В аеропорту гостей вітали президент Литви А. Бразаускас, прем'єр-міністр А. Шлежявічус, інші офіційні особи, дипломатичний корпус, акредитований у Вільнюсі. Пролунали державні гімни наших держав, Л. Кравчук обійшов стрій почесної варти, тепло привітався з присутніми.

Візит почався з відвідання делегацією України Антакальського цвинтаря, де поховані борці за свободу і незалежність Литви, які загинули під час спроби антикомуністичного перевороту, захищаючи вільнюську телевежу, та литовські митники — жертви збройної провокації у Мядінінкай у 1991 році. Л. Кравчук поклав на могили вінки з жовто-лазорових стрічок. Попереду у членів нашої делегації — напружений день: переговори на найвищому рівні, підписання спільних україно-литовських документів, виступ Президента України перед депутатами Сейму та професорсько-викладацьким складом Вільнюського університету.

Вдячність за довір'я

Прес-служба Президента України і Кабінету міністрів України повідомляє, що ряд трудових колективів України висунули Президента України Л. М. Кравчука претендентом у кандидати в народні депутати України.

Оскільки згідно з чинним законодавством Президент не може бути народним депутатом України, Л. М. Кравчук висловив трудівникам, які виявили йому високе довір'я, щиру вдячність і запевнив їх, що він як Президент докладе всіх зусиль, щоб разом з усім народом України побудувати незалежну демократичну державу, в якій всі люди будуть соціально захищеними.

Ю. Мєшков зустрівся з адміралом Е. Балтіним

...лютого у Севастополі, в штабі Чорноморського флоту президент Республіки Крим Юрій Мєшков зустрівся з командувачем ЧФ адміралом Едуардом Балтіним. Ю. Мєшков відзначив, що Чорноморський флот «був і залишається гарантом стабільності на півострові». На його думку, проблема ЧФ повинна бути вирішена в інтересах всіх суб'єктів СНД, з урахуванням волевиявлення народів Криму, його найвищих законодавчих та виконавчих органів. «Питання флоту, Севастополя і Криму є триєдиною проблемою російсько-українських відносин», — підкреслив Мєшков. Адмірал Е. Балтін у свою чергу висловив надію на якнайшвидше вирішення проблеми ЧФ. Він переконаний у тому, що проблема ЧФ буде розв'язана «з урахуванням думок моряків-чорноморців і жителів Севастополя».

(Подробиці про цю зустріч та роздуми нашого кореспондента у зв'язку з першими кроками президента Республіки Крим читайте у наступному номері газети).

Шукають «третю силу»

«Цивілізований світ обурений звірячим бомбардуванням міського ринку в Сараєві», — заявив у понеділок на спеціальному брифінгу у Вашингтоні американський держсекретар У.Крістофер. Тим часом Президент США Б.Клінтон привітав звернення генсека ООН Б.Галі до натовських країн з проханням завдати повітряних ударів по сербських позиціях у Боснії і Герцеговині. Як очікують, остаточне рішення з цього приводу може бути ухвалене цими днями на Раді НАТО у Брюсселі. Яке воно буде, важко прогнозувати. Втім Росія вже висловила своє негативне ставлення до можливих повітряних бомбардувань сербських позицій. Минулого понеділка міністр закордонних справ РФ А.Козирєв назвав плани здійснити повітряні удари «найменш вдалим варіантом розв'язання кризи в колишній Югославії.»

Боснійські серби поки що рішуче відкидають звинувачення у тому, що жахлива трагедія у Сараєві — справа їхніх рук. Так, голова сербського парламенту Боснії М.Крайшник вважає, що можлива причетність до сараєвської трагедії третьої сили. Навіть якщо обстріли не здійснили мусульмани, то у Боснії діє багато загонів бойовиків, які не бажають миру, наголосив він. За словами М.Крайшника, є й країни, зацікавлені у продовженні кривавої боснійської кризи.

«Час скорботи і пам'яті»

Так називається стрічка, випущена Українською студією хронікально-документальних фільмів. Автори сценарію Ігор Русанівський та Олександр Косинов, він же — режисер, головний оператор Герман Тараканов. Знімальна група зуміла не тільки охопити події, пов'язані із відзначенням сумної події — 60-річчя голодомору в Україні, а й показати нові сторінки, факти цієї трагедії. І це надзвичайно важливо для нас, адже не всі ще спецархіви колишнього КДБ відкриті, не всю правду ми знаємо. А кожне нове слово про трагічне минуле нашої історії є перестерогою на майбутнє.

Абзац з листа

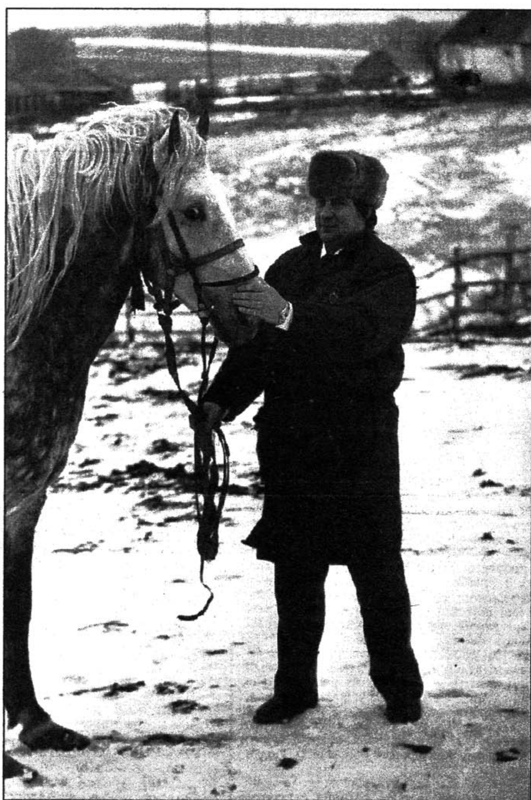
Економістам і господарникам потрібно підрахувати, що, звідки, скільки та за яку ціну вигідніше купувати Україні? Скажімо, нафту з Тюмені чи з Близького Сходу? І так геть в усьому. Разом з тим треба зосередити зусилля вчених на розробленні та впровадженні у виробництво енерго- та ресурсозберігаючих технологій.

О. ПАВЛОВ.

Київ.

ДЕФІЦИТ ЯК СТИМУЛЯТОР ВІДРОДЖЕННЯ

Йдеться про таку прозаїчну річ, як економія паливно-мастильних матеріалів. Але не за рахунок вдосконалення двигунів чи скорочення маршрутів. Економити можна, маючи в господарстві вірного та відданого до останнього подиху помічника — коня. У Буринському районі Сумщини 66 ферм з 89 повністю обслуговують коні, у колгоспі «Мирний» використовують 170 коней, а для роз'їзних потреб тримають ще 30. І всі керівники середньої ланки мають отакий транспорт і жодних проблем з запчастинами, пальним і т. ін. Не було б щастя, так нещастя помогло: нестача пального обертається відродженням конярства.

На фото: голова колгоспу «Мирний» Олександр Кохтенко.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Оренда відвойовує право на життя

Останнім часом довкола питання оренди точиться затяжна позиційна війна. Одним з її проявів стала інструкція про Новий порядок обрахунку орендної плати. На думку орендарів, ця інструкція робила неможливою саму оренду.

Та нещодавно Верховна Рада України прийняла Закон «Про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів України з питань орендних відносин».

З цієї нагоди президент Спілки орендарів і підприємців України (СОПУ) О. Барабаш та віце-президент В. Хмільовський влаштували прес-конференцію. За словами О. Барабаша, цей Закон (якщо на нього не накладе вето Президент України), відновлює право на оренду у повному обсязі: це означає, що ті, кого не пускали на оренду, зможуть це зробити, а ті, кому не дозволяли викуповувати, здобудуть таке право. Проте, на думку президента СОПу, ще одна небезпека прихована у можливих діях чиновників: найкращий закон можна заблокувати, прийнявши купу інструкцій.

(Закінчення на 4-й стор.)

У Комісіях Верховної Ради України

Зважаючи на те, що Верховною Радою 3 лютого прийнято Закон про формування місцевих органів влади і самоврядування, Комісія у питаннях діяльності Рад працює над законопроектом про вибори до владних структур на місцях, щоб подати його на розгляд парламенту. Крім того, депутати узагальнюють пропозиції щодо змін і доповнень до Закону про місцеві Ради, місцеве і регіональне самоврядування відповідно до ухваленого 4 лютого Закону щодо статусу депутатів місцевих Рад.

У зв'язку з зростанням цін на енергоносії сьогодні особливого значення набула проблема збереження та раціонального використання різних видів енергії. Її розв'язанню значною мірою має сприяти Закон про енергозбереження, проект якого 2 лютого був схвалений Верховною Радою у першому читанні. Враховуючи нагальність проблеми, робоча група Комісії з питань розвитку базових галузей народного господарства аналізує пропозиції і зауваження, висловлені на сесії під час обговорення цього проекту, щоб доопрацювати його і подати на друге читання.

Робоча група Комісії у питаннях екології та раціонального природокористування разом зі спеціалістами ряду міністерств і відомств доопрацьовують для розгляду у другому читанні Кодекс України про надра. Зокрема, вивчаються пропозиції щодо включення до Кодексу окремого розділу про плату за надра.

У комісіях з питань правопорядку та боротьби із злочинністю, з питань державного суверенітету, міжреспубліканських і міжнаціональних відносин та з питань законодавства і законності відбулися зустрічі з групою експертів Ради Європи, які прибули до Києва. Вони знайомляться з тим, як в Україні йдуть демократичні процеси, чи відповідає наше законодавство міжнародним правовим нормам.

Прес-центр Верховної Ради України

Прес-конференція навпаки

Замість запланованої години вдвічі довше тривала минулого понеділка зустріч у Верховній Раді України. Зустріч, яка була дуже схожа до прес-конференції, втім із суттєвою різницею. На запитання відповідали більш як десять українських журналістів — представники провідних електронних, друкованих засобів масової інформації.

А запитання ставили три експерти з Ради Європи (РЄ): Жан-Клод Суайє, Іржі Вогл та Вольфганг Штрассер. Приїхали вони до Києва після того, як Україна висловила побажання стати членом РЄ — консультативної політичної організації, до складу якої вже входять 32 країни нашого континенту. Як пояснили експерти, легко до РЄ не потрапити. Треба, щоб національне законодавство країни-претендента на вступ відповідало нормам цієї європейської організації. Йдеться, зокрема, про багатопартійність, повагу до прав людини, демократичні свободи і, звичайно ж, про свободу преси. Тому й цікавилися гості, як самі журналісти оцінюють нові закони про інформацію та про пресу в Україні. Дискусія, під час якої заторкувались різні аспекти роботи українських мас медіа і яка часто переходила до розгляду майже філософських питань (наприклад, чи взагалі абсолютно вільна преса у світі), дозволила зробити наступний висновок. Усі її учасники з української сторони, представники як державних, так і недержавних засобів масової інформації, впевнені: згадані українські закони загалом демократичні. Тобто дають «жити» усім. Інша річ, що за теперішньої економічної кризи зробити це багатьом нелегко. І все ж вдається. Свідченням цьому є хоча б десятки різних видань, які щодня з'являються в усіх газетних кіосках України.

Експертів з РЄ, схоже, такі аргументи переконали. Вони навіть пообіцяли купити по одному примірнику усіх наших щоденних газет.

Також під час зустрічі стало відомо, що це перша, але не остання експертна група з РЄ. Наступна приїде до України незабаром. Її члени — 10 представників Парламентської асамблеї РЄ будуть присутні на виборах до нового українського парламенту, знайомлячись водночас з досконалістю нашого Закону про вибори.

На незвичній прес-конференції був присутній голова Постійної комісії ВР з питань державного суверенітету, міжреспубліканських і міжнаціональних відносин М.Шульга.

Ігор ГРУШКО.

Навздогін парламенту, що йде

27 березня 1994 року, сподіваюсь, ми оберемо Верховну Раду України. Чи буде вона такою самою, як і колишня, чи кращою або гіршою — повністю залежить від нас. Як би нам за всіма образами на владу не втратити цього найголовнішого моменту: все залежить від нас, виборців. Адже й справді, не з неба ж скинули нинішніх депутатів у березні 1990 року. Їх обрав народ.

Гадаю, народу не обрати нічого кращого, якщо він не розбереться до кінця, кими ж насправді були депутати, які підуть, і за якими критеріями вибирати з лавини нових претендентів.

Побутує наївне уявлення, що нинішня Верховна Рада складається переважно з малодосвідчених депутатів, котрі не вміють керувати державою і народним господарством. Тому й розвалили економіку.

Подивимося, чи це так. У травні 1990 року серед 450 народних депутатів України було:

1. Голів Рад (заступників) від районних до обласних — 91 (20,2%).
2. Керівників підприємств (заступників) — 73 (16,0%).
3. Голів колгоспів, директорів радгоспів — 32 (7,1%).
4. Партійних працівників (від парткому підприємства до ЦК КПУ) — 43 (9,6%).
5. Міністрів УРСР, голів держкомітетів або їхніх заступників — 19 (4,2%).

Разом 258 депутатів, або 57,3%, складу Верховної Ради.

6. Військовослужбовців, працівників прокуратури, суду, КДБ, священнослужителів, керівників профспілок — 34 (7,6%).
7. Викладачів вузів та шкіл, робітників, письменників, журналістів, працівників театру, інженерів, науковців, лікарів, адвокатів, юрисконсультів, тих, що ніде не працюють, — 157 (35,0%).
8. Селян — жодного.

Таким чином, більшість у Верховній Раді становили найдосвідченіші кадри державного і господарського апарату. Ті, кого в будь-якій країні називають елітою суспільства, ким пишаються як національним надбанням. І всього лише третина — ті, кого можна запідозрити в «поганому знанні життя», хоча в цій групі — і ректори вузів, і академіки, і головні лікарі лікарень. Це не політичний розклад. І серед учителів, і серед робітників є як рухівці, так і комуністи.

За політичним складом у травні 1990 року картина була така: 380 членів КПРС із 450 депутатів. Прихильників Руху чотири роки тому було менше третини. Всі пам'ятають, гадаю, що Президент України був другою людиною в партії. За дивним збігом обставин і наш обласний голова, і міський теж були другими у відповідних партійних апаратах. Така само картина по всій Україні, за винятком західних областей.

Отже, більшість депутатів — мудрі, досвідчені керівники, а «демократи» — у явній меншості. То чому ж Верховна Рада всі чотири роки працювала, як мітинг, на якому лише «порушують» питання, але не розв'язують? Чому, незважаючи на могутні зусилля спікера І.Плюща, з парламентського конвейєра сходили недодумані закони?

Здавалося б, до чого просто: подав депутат законопроект (а йому підказали виборці чи він сам здогадався). Взяли ініціативу на облік. Доручили конкретній комісії розібратися й доповісти. У кожній комісії багато консультантів, експертів, помічників. Прочитали закони всього світу — для чого ж винаходити велосипед? Обговорили всі можливі наслідки, утрясли всі суперечності з урядом, знайшли компроміс між прибічниками різних підходів. Майже готове рішення винесли на сесію. Тобто підготували все професіонально. Затим уважно стежте за виконанням, швидко змінюйте, якщо десь схибили. Заохочуйте урядового чиновника, котрий добросовісно виконує закон. І знімайте з роботи ледаря. Все робилося навпаки. Та ви й самі дещо бачили.

Звісно, багато що залежало від керівництва Верховної Ради. Адже все, що я сказав, називається коротко й просто: організувати роботу.

Але звалити все на І. Плюща й не сказати, що саме його й вибрали депутати (більшість), було б несправедливо. Трагедія в тому, що такому складу Верховної Ради потрібен був саме такий спікер. Іншого вони просто не прийняли б і не вибрали. З другого боку, такими депутатами міг керувати лише такий голова. Нинішньому складу Верховної Ради у більшості не потрібна була розумна організація роботи, вони зневажали саму цю тему. Воно й зрозуміло: якщо міністрів призначають не за принципом «працівник чи ні», а за принципом «допоможе чи ні моєму колгоспові, заводу тощо», то тут уже не до розумної організації.

Ще раз підкреслю: всіх депутатів вибрав народ. Отже, корінь проблеми слід шукати тут.

Ось феномен. Люди розлючені на владу, Верховну Раду ладні з'їсти живцем. Але це в цілому. А до свого конкретного депутата довіри набагато більше. Він знайде причини: один звалить на Рух, інший — на комуністів. Тому не дивуйтеся, коли в новому складі побачите ті ж самі обличчя на чолі з Іваном Степановичем. Я розумію, що можу накликати біду і на свою голову, та все ж продовжу.

Гадаю, умовно всіх депутатів можна поділити на три категорії: «вибивайла» (це слово, до речі, вживають самі депутати), «балакуни», «інженери». «Вибивайла» заклопотані або своєю користю, або щось проштовхують для свого заводу; колгоспу, міста, партії, а іншим — хоч трава не рости (і вона таки не росте). «Балакуни» полюбляють приймати заяви, звернення, та найбільше — «порушувати питання від мікрофона». «Інженери» намагаються посеред цього мітингу, котрий називається сесією, все ж конструювати міцні, надійні, працездатні закони.

«Вибивайла» й «балакуни» народові подобаються — вони на видноті, вони «приносять відчутну користь». «Інженери» нудні й малопримітні — ставлення народу до них прохолодне.

На виборах, як правило, «вибивайла» й «балакуни» перемагають «інженерів». Тому в парламенті конструктивна частина депутатів у явній меншості.

Читаючи ці умовиводи, хтось скаже, що я жартую. Аніскілечки. Ось факт. 12 січня 1994 року. Великий зал палацу Новокраматорського машзаводу. Заводська конференція (понад 600 делегатів) висуває кандидата в депутати. Генеральний директор АТ НКМЗ Г.Скудар, а затим і кандидат формулюють своє основне завдання: допомогти заводові, зробити все для колективу — і далі у тому ж дусі. Сотні дорослих громадян аплодують такій позиції і майже одностайно за неї голосують.

Біда в тому, що все це уже було. І саме це призвело до краху. А вони наївно вважають, що біда — у відсутності нагорі «вибивайла». І лікарям, і вчителям, і робітникам, і колгоспникам не свої «вибивайла» й «штовхачі» потрібні, а депутати парламенту, котрі мислять по-державному, підкоряються (добровільно!) парламентській технології.

Умовність накресленої мною схеми лише в тому, що депутат змушений бути водночас і «інженером», і «вибивайлом» (але не для себе!), і «балакуном». Важливо, щоб «інженера» в ньому було не менш як 90 відсотків.

І останнє. Що гірш наше життя, то частіш доводиться чути: «Не підемо голосувати!» Ще один парадокс свідомості нашого народу. У Канаді уряд Малруні довів економіку до кризи (за їхніми мірками). Дев'яносто відсотків виборців з'явилися на вибори і зі 140 прихильників Малруні в парламенті залишили трохи більше десятка. Будьякий народ, коли життя стає гіршим, намагається змінити уряд. А у нас надто багато бажаючих саботувати вибори, тобто зберегти уряд.

Сподіваюся, що в нас усе буде, як у Канаді: спочатку з виборами, згодом і з рівнем життя. Але без першого пристойного другого не буде ніколи. Хочете мати тямущий парламент — голосуйте за «інженерів».

Олексій ШЕХОВЦОВ,
народний депутат України.
Краматорськ.

У партіях і рухах

Кому дадуть медаль за подолання амбіцій

Львів передвиборчий: націонали сваряться

Після місячних різдвяних «канікул» від Святого Миколая до Водохреща (свята дали святий шанс «підсолити» приховане безробіття), після віншувань-колядувань-щедрувань політичне життя у Львові потекло звичайним руслом: з мінімумом гармонійного хорового співу і максимумом соло. Спроби поборювання опонентів чи єднання однодумців поки що кволі, та «лоскотання нервів» уже відчутне...

Газета «Ратуша» надрукувала сенсаційне повідомлення про те, що правоохоронні органи уже знайшли... труп Михайла Бойчишина. Насправді ж від компетентних органів такої інформації не надходило. Мабуть, ця версія комусь для якихось політичних ігор була потрібна. Напередодні публікації керівники УНА-УНСО (Юрій Шухевич, Андрій Шкіль, Олег Вітович) провели свою передвиборчу прес-конференцію, де прозвучало зокрема й запитання не за темою — про ставлення цієї організації до загадкового зникнення одного з лідерів Руху, депутата обласної Ради. В УНА-УНСО на відміну від «Ратуші» цілком оптимістична версія, мовляв Михайло Бойчишин — живий-здоровий, відсиджується де-небудь у лісовому будиночку, а його загадкове зникнення є одним із способів підняти авторитет бездіяльної загалом організації. Вони припускають також, що Михайло Бойчишин розплачується за минулі фінансові грішки.

УНА як «поважна сила» задекларувала свою готовність до конкретних дій: лише ця організація та ще Соцпартія, на думку УНА, запропонували народові України передвиборчі програми, інші ж, як наголошувалося на прес-конференції, обмежуються популяризацією власне партійних платформ. УНА не має наміру блокуватися з якимись організаціями, та досягла козацької угоди з УКРП та її лідером Степаном Хмарою й підтримуватиме також кандидатуру народного депутата України Ірини Калинець.

«ОУН в Україні» (ОУНвУ) висунула своїм претендентом у парламентарії журналіста Анатолія Щербатюка, що нині перебуває під слідством. Йому інкриміновано розпалювання національної ворожнечі. У своєму протесті на ім'я Генерального прокурора України головний провід ОУНвУ заявив: «У разі вашої відмови задовольнити нашу вимогу ми будемо змушені вдатися до інших, більш ефективних способів звільнення з-під незаконного арешту члена нашої організації Анатолія Щербатюка». На «більш ефективні способи» натякнули під час прес-конференції й лідери УНА-УНСО. У зв'язку з подіями в Криму вони мають намір шукати шляхи захисту інтересів тамтешніх українців. А загалом шляхи цих двох націоналістичних організацій на теренах співпраці не перетинаються. ОУНвУ має намір провести найближчим часом об'єднавчий збір із ОУН Слави Стецько, ОУН Миколи Плав'юка...

Спілка політв'язнів, яка нікого не висуває до парламенту, зробила благородну спробу посіяти толерантність в лавах кандидатів. Представники дев'яти партій і організацій, що зібралися за «круглим столом», погодилися з тим, що треба збиратися разом задля розрядки напруженості. Та яким чином зробити це? Представник УКРП запропонував закласти дані про кожного кандидата в комп'ютер: нехай би позбавлена емоцій розумна машина відібрала найближчих до ідеалу. Слушна пропозиція, та тільки хто ж складе відповідну програму для комп'ютера? Найрозумніша машина згоріла б раніше, аніж їй вдалося б у пошуках ідеальної моделі помирити різні партійні програми учасників «круглого столу». Бо навіть у спільному устремлінні обрати професіональний парламент нема єдиного критерію. Одні вважають професіоналізмом спеціалізованість у якійсь галузі, інші — спосіб мислення, здатність осягнути широкий спектр державотворчих процесів. Прозвучала також пропозиція узгодити принаймні образ спільного недруга, проти якого можна було б виступати об'єднаними зусиллями. Це, приміром, Компартія, секретар Адам Мартинюк балотується по одному з львівських округів. Та, представник блоку «Нова хвиля» Тарас Стецьків вважає, що надмірний радикалізм УНА-УНСО чи Соціал-національної партії може завдати Україні не меншої шкоди.

Поки що єдиним і начебто злагодженим блоком виступає об'єднання «Нова хвиля». Чи не тому, що воно згуртувало тих, хто вже пройшов не без втрат і набутків парламентські шторми й баталії. Це — Ігор Юхновський, Віктор Пинзеник, Михайло Косів, Ігор Тринів. Загалом «хвиля» не нова, а стара, та чи можна відпускати команду в далеке плавання без бувалих у бувальцях капітанів, які знають підводні рифи?

Нині ж маленькими героями дня у Львові стають ті, що відмовляються бути претендентами (навіть якщо їхні претензії базуються на мінімальних інтелектуально-ділових якостях). Таким дякують, їхні прізвища називають у газетах. А незабаром, може, ще й нагороди вручатимуть — «За мужність і героїзм у боротьбі з власними амбіціями».

Оксана ТЕЛЕНЧІ.
Львів.

ТІЛЬКИ ОБ'ЄДНАНИЙ НАРОД ЗМОЖЕ ПЕРЕБОРОТИ ЗЛИДНІ

II з'їзд Трудового Конгресу України, про роботу якого ми повідомляли, прийняв Звернення до виборців

Шановні співвітчизники!

Вам належить зробити вибір у нелегкий час. Скрута, яку переживає Україна, є наслідком розпаду колишньої системи та незавершеності перебудови нашого життя на новий лад. Схожі негаразди спіткали й інші країни на території колишнього СРСР. Але те, що в Україні ситуація набагато гірша, ніж у сусідів, говорить про суто негативний вплив хибної державної політики.

Наша новонароджена держава стала заложницею владних структур, які некомпетентні, нерішучі і далекі від справжніх потреб людей. Некомпетентність влади виявилась у недолугих спробах запровадити будь-які реформи чи опанувати ситуацію. Тяжкі наслідки державної політики поставили країну на межу катастрофи. Нерішучість влади призвела до того, що на третьому році незалежності ми так і не визначились, яку державу будуємо, яка економіка нам потрібна, яким чином її побудувати.

Але найбільш небезпечно, що політика влади розходиться з інтересами мільйонів людей — робітників, селян, підприємців, науковців, митців, а отже, не відповідає національним інтересам. Політика здійснюється в інтересах вузького соціального прошарку та певних закордонних кіл. Нас завели у глухий кут. Не виправити такого становища — позбавити перспектив відродження не лише себе, а й нащадків.

Потрібна нова політика, і її пропонує Трудовий Конгрес України.

Головна відмінна риса наших пропозицій: вони виходять з потреб і інтересів тих, чий добробут пов'язаний з чесною й ефективною працею. А це — переважна більшість народу, працьовитого і відповідального, з невичерпним творчим потенціалом. Мета ТКУ — не вести людей, а допомогти їм об'єднатися і відшукати шляхи розв'язання своїх життєвих проблем. Тільки об'єднаний народ зможе перебороти розруху, злидні, безвладдя.

Ми пропонуємо виборцям об'єднатися на засадах нових підходів, нової політики, що їх визначив у своїй програмі Трудовий Конгрес України:

— Запровадити нову соціальну політику, спрямовану на захист людини: не «благодійність» з боку держави, а створення умов, за яких кожен міг би працювати і відповідно заробляти, бо лише праця є джерелом добробуту і соціального захисту всіх верств населення. Захистити сьогодні людину — означає забезпечити соціальний прогрес суспільства і держави.

— Зупинити нашестя бездуховності і злочинності, розкути людей, допомогти їм повірити у свої сили, позбутися рабської психології. Відродити духовність, зміцнити моральні основи життя. Підтримати науку, культуру, освіту, людей інтелектуальної праці.

— Забезпечити проведення глибоких економічних реформ у тісному зв'язку з соціальними гарантіями. Мета — ринкова трансформація, структурна перебудова та технологічна модернізація економіки.

— Здійснити невідкладні антикризові заходи щодо припинення спаду виробництва, фінансової та макроекономічної стабілізації на основі розробленої ТКУ Програми подолання кризи та поетапного реформування економіки України.

— Очистити процес державотворення від негативних нашарувань та деформацій, забезпечити творення держави вільних і відповідальних громадян, входження суверенної України у світову співдружність на засадах рівноправності, взаємної поваги та співробітництва з усіма народами.

З усіх цих питань ТКУ має детально розроблені пропозиції, що можуть скласти програму діяльності майбутнього уряду. Це справді нова політика. **Але вона потребує відповідних виконавців. Кандидати від ТКУ знають, як її втілити в життя, і мають для цього достатньо політичної волі.**

Отже, слово — за вами. Віддаючи голоси за кандидатів ТКУ, ви отримуєте надію на майбутнє.

ТКУ — ваша партія!

Делегати з'їзду прийняли також резолюції «Про власність», «Про політику ТКУ щодо розвитку культури, освіти, науки» та інші важливі документи.

З пошти

Не помилитись у виборі

— така основна думка наших дописувачів у листах, що стосуються майбутніх виборів до Верховної Ради.

Щоб не повторилася історія

З туману повсякденної колотнечі на політичному овиді дедалі виразніше проступає 27 березня. Якщо цього дня в кожному з нас гору візьме потяг до свободи, то оберемо до парламенту тих, хто бачить Україну вільною соборною державою. Такий парламент буде здатний на прогресивне законодавство, на формування в світі державного образу України. Бо інакше ми прийдемо до повторення історії.

Георгій МАЛИШКО.

Дніпродзержинськ.

Думати сьогодні, що треба робити завтра

Майбутньому парламенту є чого повчитися в нинішнього. Нехай візьме до уваги, скільки законів прийнято, скільки доповнень до них — і скільки їх діє в Україні. Це свідчить про те, що депутати спочатку приймали закони, а вже потім думали над ними. Тільки час згаяли. Словом, вирішували, що треба робити вчора. До нового парламенту треба обирати тих, хто думає сьогодні, що треба робити завтра.

Павло ЦІЛУЙКО.

Ужгород.

Хай кожний вирішує сам

Вважаю, що висування кандидатів від трудових колективів — це пережиток минулого. Висувати кандидатів треба було тільки від політичних партій, попередньо ознайомивши виборців з програмою, щоб вони самі могли вирішити, за кого голосувати. За сімдесят років нас відучили думати, бо всі ми йшли одним «вірним шляхом». Нині треба дати можливість демократичним силам робити реформи в Україні.

Іван ПАВУК.

Кривий Ріг.

Оживити економіку

Головне сьогодні — не допустити до нового складу Верховної Ради нинішніх депутатів. Потрібну Україні Верховну Раду можуть створити тільки ті люди, котрі вже навчилися заробляти гроші, а не ті, що вміють тільки картинно виступати біля мікрофонів, прикриваючись вимогами своїх виборців. Треба зайнятися головним і суттєвим — створенням життєздатної економіки.

І. ЦЕХМІСТРО,
професор, доктор філософських наук.

Харків.

Надія на новий парламент

Спілкуючись з різними людьми, роблю висновок, що більшість бажає, щоб у парламент України прийшли люди розумні, чесні, енергійні, культурні, інтелігентні, високоосвічені. Ті, що знають і поважають закони, українську мову, й спроможні будувати правову демократичну Україну. Горластим ораторам-провокаторам, якими є окремі нинішні депутати, не місце в новому парламенті.

Б. БІЛИНСЬКИЙ,
підполковник у відставці.

Львів.

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ ДО РОЗЗБРОЄННЯ

Тристороння заява президентів України, США та Росії щодо ядерного роззброєння перебуває у центрі уваги громадськості України. Роздумами з цього приводу в бесіді з журналістом Миколою Новосадом поділився президент Спілки адвокатів України заслужений юрист України Віктор МЕДВЕДЧУК.

— Вікторе Володимировичу, ви , знаний юрист в Україні і за кордоном, як мені відомо, добре розумієтеся на зовнішньополітичній діяльності. То скажіть, будь ласка, чи не програє Україна від підписання заяви про роззброєння?

— Насамперед вважаю, що з підписанням заяви між США, Росією й Україною досягнуто домовленості щодо гарантій безпеки нашої держави на майбутнє. Це ще один крок, що відокремлює нас від доби холодної війни і є, зрештою, логічним продовженням Договору про нерозповсюдження ядерної зброї (ДНЯЗ). Сьогодні, треба зазначити, учасниками Договору стала переважна більшість держав світу, права яких цей важливий документ аж ніяк не обмежує у мирному використанні ядерної енергії. Тому майбутнє входження України до клубу ДНЯЗ, а в Декларації про державний суверенітет саме і проголошено, що Україна буде без'ядерна, є велінням часу і виконанням своїх зобов'язань перед міжнародною спільнотою.

Отже, тристороння заява президентів України, Росії та США є фактично продовженням документа, прийнятого Верховною Радою на початку розбудови держави. Окрім того, як відомо, скорочення стратегічних сил мають здійснити і в США, і в Росії. Тому дії Президента Леоніда Кравчука на підтвердження приєднання України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї, думаю, мудрі. А логічні ще й тому, що ні комісії Верховної Ради, ні виконавча влада не знайшли готової формули для розв'язання цієї болючої проблеми. І сьогодні, хоч би як ми прагнули залишитися ядерною державою, це нам не тільки не по кишені (бюджет, як решето), а й нереальне технічно. Це по-перше. По-друге, потрібно протягом семи років виділити ще сто «з хвостиком» мільярдів доларів на створення відповідної промисловості для виробництва ядерних зарядів. Постає питання: звідки взяти кошти? По-третє, врахуймо те, що 30 відсотків ядерної зброї, розміщеної на території України, — в критичному стані. Отже, ще додаткові затрати. По-четверте, невже нам треба ще один Чорнобиль? Не забуваймо і те, що ядерну зброю потрібно десь випробувати, а по закінченні гарантійних термінів ядерних зарядів постане серйозна проблема їх ліквідації. Ще одна істотна обставина: Україна має приєднатися до ДНЯЗ і тому, що вона фактично не володіє цією зброєю. Вона лише формально є власником ракет, розташованих на її території. Всі шахти з ракетоносіями давно перебувають під оперативним, тобто фактичним, управлінням Росії. І ще. Ми мусимо знати, що в Міністерстві оборони України не мають не лише технологій, а й умов і можливостей керувати безпосередньо цією ядерною зброєю. Пункт (так звана кнопка) управління теж розташований в Росії і, закономірно, ніколи до Києва не потрапить.

— За умовами тристоронньої заяви боєзаряди мають вивозити до Росії. Чи відшкодують Україні затрати? І як бути з тим ураном, що його одержить Росія після розкомплектування боєзарядів?

— Згідно з домовленістю президентів Клінтона і Єльцина, Україні, Казахстану й Білорусі має бути надано справедливу і вчасну компенсацію.

Щодо високозбагаченого урану, то його перероблятимуть у Росії на уран і далі використовуватимуть тільки в мирних цілях. Окрім цього, прийняте рішення про надання компенсації Україні Росією у формі тепловидільних зборок, які містять 100 тонн низькозбагаченого урану, для атомних електростанцій, і будуть поставлені протягом десяти місяців. За цей термін до Росії мають бути перевезені 200 ядерних боєзарядів ракет РС-18 (СС-19) і РС-22 (СС-24).

— За вищезгаданою заявою США і Росія гарантують безпеку народові України. Гарантують, проте, за однієї умови: коли договір про СНО-1 набере чинності, тобто коли його цілком ратифікує Верховна Рада і, відповідно, наша держава стане учасником Договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Скажіть, будь ласка, які ж складові цієї безпеки і на чому вона грунтована?

— Вирізнив би у цьому питанні чотири блоки гарантій. Найголовніший з них — той, за яким США і Росія підтверджують поважання незалежності і суверенітету та кордони держав — учасниць НБСЄ.

Але мене як юриста хвилює трактування, що кордони можуть змінити мирним шляхом за взаємною згодою. Сьогодні, припускаючи навіть таку «спокійну форму передачі земель», треба мати конкретно обумовлені пункти, які юридично були б виважені.

Другий. Підтверджене зобов'язання з боку Росії й Америки утримуватися від економічного тиску. Третій. Надання Україні, за сприяння Ради Безпеки ООН, допомоги, якщо наша держава (звичайно, борони нас, Боже, від такого лиха) стане жертвою чиєїсь агресії. І четвертий. Підтвердження: не застосовувати проти України ядерної зброї.

— Як відомо, відшкодовувати затрати нашої держави гарантував і Президент Клінтон. Які ж кошти США планують виділити Україні?

— У рамках програми роззброєння США погодилися надати Україні, Росії, Білорусі та Казахстану допомогу в розмірі близько 800 мільйонів доларів США, в тому числі щонайменше 175 мільйонів доларів США для нашої держави. Однак, думаю, це замало. А остаточна, на мій погляд, сума залежатиме від того, як спрацюють наші експерти, дипломати.

— І останнє запитання. Як ви вважаєте, чи не було помилкою передання Росії свого часу тактичної ядерної зброї? Може, ми почувалися б упевненіше?

— Гадаю, передання тактичної ядерної зброї в 1992 році було помилкою. Самий документ, може, й не помилковий, але не було конкретизовано ні гарантій, ні умов, як у сьогоднішніх домовленостях. Ви, певно, знаєте, чому передано зброю: це була хвиля політичної ейфорії. Декларація проголошувала: Україна — без'ядерна, заберіть зброю! Її й забрали без належних домовленостей. Ми припустилися суто юридичної помилки, тобто державної помилки, недостатньо юридично все оформили. Слід було підписати загальний договір і в ньому обумовити наші завдання і завдання іншої сторони, тобто права й обов'язки: ми зробили своє, а ви — маєте зробити своє. На жаль, це не було зроблено досконало, і, між іншим, тоді ніхто не заявляв, що хтось зрадив національні інтереси.

Хоча, як відомо, може й запізно, але питання відшкодування за тактичні ядерні ракети розглядаються у контексті досягнутої у Москві домовленості щодо надання Україні справедливої і вчасної компенсації.

Отже, рух до розумного й оптимального для України ядерного роззброєння розпочався. Крапку над «і» в цьому питанні поставила Верховна Рада України.

Милосердя

ООН, США та місцеві бізнесмени

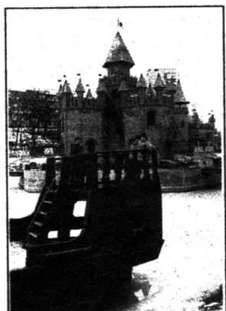
Закарпаттю продовжують надавати допомогу у зв'язку з грудневою стихією. Зокрема, днями одержано повідомлення: Департамент з гуманітарних питань ООН виділяє області 15 тисяч доларів на закупівлю необхідних медикаментів. Крім цього, він поінформував держави, які є членами ООН, про відкриття у Швейцарському банку спеціального рахунку з поміткою «Україна — повінь».

Про готовність надати потерпілим від повені матеріальну медичну допомогу заявили також представники Агентства Міжнародного розвитку (США). Вже найближчим часом вони готові направити на Закарпаття кваліфікованих фахівців, аби на місці визначитись, яку саме лікарняну допомогу потребують постраждалі.

Проте одними ліками лиху не зарадиш. Тому облдержадміністрація звернулась з проханням допомогти, насамперед матеріально, до місцевих бізнесменів. Першим відгукнувся голова ужгородського кооперативного виробничо-технічного об'єднання «Закарпатспецмонтаж» Андрій Сугай. Очолюваний ним колектив надіслав у Тячівський район, що зазнав найбільших збитків, різні будівельні матеріали на суму понад 100 мільйонів карбованців. Почин підтримали й інші підприємницькі структури краю.

Микола ГОРВАТ.

Реалії

УЗЯЛО ТА Й ПОЛАМАЛОСЯ

Культурна спадщина — це у нас щось таке, що колись (в XI, XII та інших століттях) було новеньким, знаменитеньким, навіть деякою мірою всесвітньовідоменьким. А потім якось занепало, поруйнувалось і навіть, вибачте на слові, — загидилось. Хто винен? Звісно, ніхто! Час — от хто винен.

Але от є у Сумах знову ж таки унікальненький дитячий парк — в центрі міста, коло річечки, гарно там — замки, фортеці, кораблі, гармати, чудовиська різні, гуляй — не хочу!

Усе те будувалося не тисячу літ тому, а зовсім недавно, але вигляд має такий, ніби над парком пронеслися століття. Хто винен? Знову час? Ні, браття, самі ми винні. Хазяїна нема...

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Добра вість

А батькує представник Президента

Не перевелись на Буковині співчутливі до чужого горя люди. Чотири сім'ї взяли на виховання дітей-сиріт — створили при своїх помешканнях дитбудинки сімейного типу.

Розпорядженням представника Президента України в Чернівецькій області Івана Гнатишина усім їм надана фінансова допомога. Сім'ї Коржів з села Шипинці Кіцманського району, яка має на утриманні 11 дітей, виділено 33 мільйони карбованців, сім'ї Труфинів з Путили (опікує 10 дітей) — 30 мільйонів. 18 і 9 мільйонів карбованців одержать сім'ї Житарів та Перебиківських, що створили сімейні дитбудинки.

Василь БАБУХ.

Чернівецька область.

Резонанс

Реакція на вибори президента Криму

Демократичне об'єднання «Україна», до якого входять понад сорок громадських організацій і політичних партій, розповсюдило заяву з оцінкою подій у Криму. Об'єднання «Україна» вважає, що в Криму порушується Конституція України, що вибори президента Республіки Крим — це ще один крок до втягування України до реставрованої Російської імперії, що на півострові піддаються жорстокій дискримінації українці і кримські татари. Демократичне об'єднання «Україна» вимагає в своїй заяві від Президента України, Верховної Ради, правоохоронних органів дати «належну оцінку кримським сепаратистам і вжити відповідні заходи до встановлення в усій державі законності і порядку».

Продиктовано в номер

Оренда відвойовує право на життя

(Початок на 1-й стор.)

Віце-президент В. Хмільовський розповів про засідання Ради СОПУ. Зокрема, він зупинився на відозві, що її було прийнято під час цього засідання. Орендарі наголошують, що певні кола зацікавлені в тому, щоб вибори не відбулися. Тоді можна буде й далі звинувачувати організації орендарів у груповому егоїзмі та продовжувати продаж державного майна «вигідним» купцям, забувши про приватизаційні сертифікати незахищених верств населення. Тому СОПУ закликає зробити вибір на користь тих кандидатів у народні депутати, які довели справою, а не балаканиною свою політичну зрілість і відданість Україні, які за надання можливостей робітникові, селянинові, інженерові, вченому жити на заробітну плату, а не на мізерне подання, які за право кожного громадянина отримати власну частку загальнодержавної власності, які за рівні стартові можливості простих трудівників у приватизації держмайна з пріоритетом робітничих колективів, організацій орендарів, а не корумпованого капіталу.

Сергій ЯСЕН.

Для реабілітації ветеранів

У час, коли Верховна Рада України прийняла Закон про статус ветеранів війни, на околиці Слов'янська став до ладу новий корпус госпітального відділення для реабілітації інвалідів-фронтовиків. Це ще раз доводить, що навіть за надто складних обставин будувати можна і треба. Тим більше для тих, хто ціною власного життя і здоров'я відвоював наше, хай і не дуже радісне, мирне сьогодення.

Трагедія у вибої

Під час проведення буровибухових робіт на шахті ім.Кірова виробничого об'єднання «Стахановвугілля» спалахнув метан, два гірники загинули, шестеро — у тяжкому стані перебувають у реанімаційному та опіковому відділеннях Луганської обласної клінічної лікарні. Спеціально створена комісія має встановити причини трагедії.

Заробили перші оплески

«Франція сподівається на якнайскоріше приєднання Києва до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї після голосування, яке відбулося у парламенті України з лютого нинішнього року. Французький уряд вітає таке рішення, що є вагомим внеском у зміцнення стабільності й безпеки в Європі й важливим для розвитку франко-українських відносин.» Про це заявила заступник офіційного представника міністра закордонних справ Франції К.Колонна.

«Зайчики» доведеться відстрілювати

Фактично всі принципові питання розв'язано під час переговорів білоруської й російської делегацій про об'єднання грошових систем цих держав і створення єдиної рубльової зони, повідомив перший заступник Голови Ради Міністрів Білорусі М.Мясникович. Не узгоджено лише курс грошового обміну для населення Білорусі, зазначив він. Білоруська сторона вважає, що обмін громадянам республіки має бути 1:1, з чим не погоджуються російські експерти. Плановано, що обмін білоруської валюти на російську відбуватиметься одразу з виплатами зарплат, стипендій, пенсій у російських рублях. Протягом одного-двох місяців «зайчики» мають бути витіснені.

У Європарламенті після канікул

Лютнева сесія Європейського парламенту відкрилася у Страсбурзі. На порядку денному цього зібрання — питання розширення Європейського Союзу, допомога країнам Східної Європи та ролі ЄС в Організації Об'єднаних Націй.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

З «гарячих» точок

Конфлікт з апетитом регіональної війни

— Найгарячішою точкою на планеті є сьогодні Нагірний Карабах, — заявляє голова спеціальної Комісії Верховної Ради Вірменії з питань Арцаха (Нагірного Карабаху) Сейран Багдасарян. — Нині в бойових діях, розгорнутих за всією протяжністю 200-кілометрового фронту, беруть участь десятки тисяч солдатів, сотні танків, бронемашин, систем залпової та реактивної артилерії. Війна в Карабасі ввійшла в передостанню стадію, за якою — великий регіональний конфлікт за участю 5—6 держав. Реакція громадськості та міжнародних організацій, насамперед НБСЄ та ООН, неадекватна масштабам нинішніх бойових дій. Росія залишилася в гордій самотності зі своєю миротворчою місією в Карабасі, хоча за умов небувалої ескалації бойових дій нинішні темпи миротворчих зусиль слід визнати неприйнятними і навіть злочинними.

Така думка парламентарія. Насправді ситуація за останні дні складається дещо по-іншому. Зокрема, Росія різко підсилила свій миротворчий тиск на всі сторони, залучені до цього конфлікту. Як відомо, Вірменія та Карабах офіційно дали свою згоду на реалізацію російського миротворчого плану. А план цей дуже простий. Він полягає в тому, що Росія має намір ввести до карабахського регіону свої війська під егідою миротворчих сил.

З чим пов'язані поїздки російських дипломатів до регіону конфлікту саме останнім часом? Місцеві спостерігачі пов'язують це не лише з візитом Президента Росії Б.Єльцина в Тбілісі (3—4 лютого), а й з тим, що Азербайджан під час зимової кампанії показав, що в багатьох військових питаннях уже вийшов з-під контролю Росії. Карабахська сторона має неспростовні документальні факти про участь з азербайджанського боку в бойових діях понад 5 тисяч турецьких солдатів і півтори тисячі афганських моджахедів. Важко поки що однозначно прогнозувати, до чого призведе відмова Азербайджану від участі в російському миротворчому плані. Конфіденційне джерело, з яким розмовляв ваш кореспондент, вважає, що найближчими тижнями може відбутися дуже різкий і несподіваний перелом у воєнних діях.

Віген САРКІСЯН.

Єреван.

Власкори повідомляють

І потяг вже розкіш

З 15 січня в Киргизстані знову підвищені ціни на залізничні квитки — у 2,5 раза. Проїзд до Москви в купейному вагоні нині обходиться в 300 сомів (курс сома до рубля — приблизно 1:150). На жаль, у киргизстанців не залишається вибору. Отже, за виключенням «човникових» комерційних рейсів до країн далекого зарубіжжя, рідкі літаки з Бишкеку ще літають до Москви.

Євген ДЕНИСЕНКО.

Бишкек.

Панорама

Новий Вавілон — Австралія

Наприкінці січня народ Австралії відзначив національне свято. Виповнилося 206 років, як на континенті з'явилося перше англійське поселення, де мешкали каторжники та солдати охорони. До другої світової війни Австралія за національним складом була виключно англійська. У повоєнний час її населення зросло втричі, насамперед за рахунок вихідців із Центральної та Східної Європи й азіатського регіону. За даними імміграційної служби щороку до країни перебирається 100 тисяч чоловік, які прагнуть отримати тут посвідку на проживання.

І хоча державна мова — англійська, політика уряду не обмежує розвиток громадських організацій, які прагнуть зберегти мову і культуру своєї батьківщини. Опитування свідчить, що для 17 відсотків австралійців англійська мова нерідна. Так, 2,6 відсотка розмовляють удома італійською, 1,8 — грецькою, 1,6 — китайською, 0,9 — арабською, 0,7 — в'єтнамською, 0,6 — іспанською, 0,4 — німецькою.

Для кожного бажаючого цілодобово, без вихідних, працює безплатна телефонна служба перекладів.

Така виважена політика з національного питання веде до зменшення числа випадків національної ворожнечі. За даними поліції минулого року їх було зареєстровано лише 300, а у цьому ще жодного.

Павло ХОРЕНЖЕНКО.

Сідней.

У сусідів

Афіни пообіцяли Туреччині гіркі місяці

З першого січня Греція півроку головує в Європейському союзі. Як заявив на прес-конференції грецький прем'єр-міністр Андреас Папандреу, першочерговим завданням для ЄС він вважає відкриття нових робочих місць, подальший економічний розвиток вирішення югославської кризи, залучення колишніх соціалістичних країн до співробітництва.

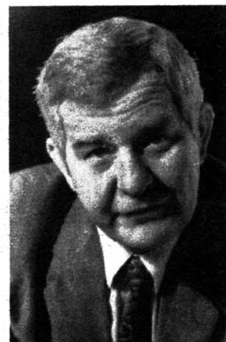
Щодо кризи в Боснії, то Афіни вже приступили до практичних дій. Вони запропонували новий план мирного розв'язання конфлікту. Який саме, поки що невідомо. До столиці Греції відбули міжнародні посередники Оуен та Столтенберг.

«Відносини Анкари з ЄС будуть складними доти, доки Туреччина не залишить окуповану територію Кіпру», — сказав Папандреу. Деякі оглядачі вважають, що слід очікувати нової спіралі напруження між Грецією та Туреччиною через кіпрську проблему.

Василь ЖУКІВСЬКИЙ.

НЕКРАСИВИЙ ЛІТАК НЕ ЛІТАЄ

Портрет дніпропетровського бізнесмена В. Симонова

А таки з'явилися у нас нові люди, оті, яких називаємо багатими і яких остерігаємося, боїмося і недолюблюємо, навіть ненавидимо. Та котрі, незважаючи на це, все впевненіше посідають своє законне і давно вакантне місце у нашому доволі заплутаному нині суспільстві. То чи не пора пильніше, але спокійно і розважливо придивитися до цієї генерації, осмислити її, зрозуміти, скільки кожен зможе? Вона ж бо чогось достоту конкретного прагне і вже домагається.

ПРОПОНУЮ поговорити про Віктора Симонова, добре відомого уже не лише у Дніпропетровську. Його випадок можна вважати за показовий приклад конверсії кращого вітчизняного інтелекту, який донедавна безцеремонно експлуатувався державою, а тепер норовисто і гордовито подався у самостійний бізнес. Двадцять років Віктор Сергійович відпрацював у конструкторському бюро «Південне», науково-виробничому об'єднанні «Орбіта» — створював ракети і ракетоносії.

Симонову дуже поталанило. Так склалося, що був він і конструктор, і випробувач, і аналітик, і економіст у ракетобудівному ділі. На всі руки майстер завжди далеко не останній. Тож коли в середині 1988 року ракетне виробництво у Дніпропетровську почало згортатися, і люди такого масштабу, як Віктор Сергійович, або їхали з України геть, туди, де на них ще був попит, або втрачали перспективи, не знаходячи, куди себе приткнути, Симонов несподівано винахідливо розпорядився власною долею.

Підкотив якось власним автомобілем на бензозаправку, а там — довжелезна черга. Гульк, аж тут і колега по КБ Микола Костянтинов. Часу випало неміряно, аби поговорити обом, що ж далі робити. На бензоколонці й вирішили започатковувати власну справу — відкрити приватну фірму.

Називається вона «Фіаніт» — якщо точніше, то нині це виробниче акціонерне товариство з іноземними інвестиціями «Фірма Фіаніт». Сказати про неї, що народилася в сорочці, то нічого не сказати. Три останні роки поміж схожих ця фірма не має у Дніпропетровську гідного конкурента, а її президент і генеральний директор В.Симонов поза конкурсом серед нововявлених колег.

Хоч нововявленим ділком — терміном, який уже став мало не гидливим — його обзивати незручно і несправедливо. Оті численні комерційні структури, котрих справді розплодилося, як черв'яків після дощу, насправді нічого спільного з істинним бізнесом не мають. Одна річ «варити» гроші на інфляції і зовсім інше — налагоджувати виробництво. Тут треба мати неабиякий талант і здібності. А «Фіаніт» для початку придбав занедбаний завод «Стандарт» з його півторамільйонним на той час боргом, аби незабаром зробити з нього новий завод під назвою «Універсал», який випускає кухонно-домашній та садівничо-городницький інвентар, побутове електрообладнання, всіляку будівельну фурнітуру. Отож Симонов передусім виробничник-приватник нової формації.

Але не тільки. Виходець з ВПК, його науково-технічної еліти, Віктор Сергійович не міг обмежувати себе лише елементарною підприємницькою діяльністю. Це для нього було затісно, тому напрочуд швидко сягнув ширших обріїв.

Для виготовлення тих же ножів чи пилок-ножівок потрібна була спеціальна високовуглецева сталь, яку виплавляли в Росії. «Фіаніту» не становило труднощів поновити традиційне постачання чи й навіть завозити необхідну сталь з Австрії, де знайшлися партнери. Та Симонов обрав інший варіант — не пошкодував грошей, залучив науковців і практиків до розроблення вітчизняної технології, впровадити яку зголосилася «Запоріжсталь». І — Україна сама виплавляє дефіцитної високовуглецевої сталі, скільки їй і потрібно. Якби це раніше відбулося, то на освоєння нової технології витратили б два—три роки, а то й більше, а тут вистачило кількох місяців.

І не випадково «Фіаніт» переніс наголос на фінансування і стимулювання прогресивних наукових розробок, заснувавши навіть мозковий центр з числа провідних вчених і конструкторів. Без нових, менш витратних і більш досконалих технологій марно сподіватися на майбутнє. На вагу та авторитет тим паче. А якщо Віктор Симонов повернувся обличчям до науки саме тоді, коли вона опинилася на задвірках, то це свідчить про рівень його мислення. Про характер також. Адже інвестиції у науку миттєвих прибутків не приносять. Отже для нього національні інтереси — не абищо.

Ще чотири роки тому під дахом своєї фірми він прихистив авторів ідеї створення алюмінієвого порошку. З такого нині тільки англійці та японці пресують деталі, заощаджуючи дефіцитний метал. Симонов одразу збагнув, яка тут криється перспектива. І сьогодні «Фіаніт» уже будує в Житомирі завод алюмінієвого порошку.

Три роки тому, пригадую, місцеві журналісти вперше назвали Симонова (згодом ще двічі поспіль) найобдарованішим і найудатливішим у Дніпропетровську бізнесменом і влаштували імпровізовану прес-конференцію свого обранця. Чому, допитувалися тоді у нього, ви не наживаєтеся з модної купівлі-перепродажі, а взялися за обтяжливе виробництво? Віктор Сергійович посміхнувся і раптом сказав:

— Земляки про це мене запитують мало не щодня, а ось західні колеги-бізнесмени — жодного разу. Як гадаєте, чому? — І пояснив: там знають, що нажити капітали примітивною комерцією легко, а зберегти — неможливо.

Йому довіряє більше діловий світ Заходу, ніж рідна держава, і це реальність. Чи не єдиному Симонову західні бізнесмени виділили немалі інвестиції доларами. Натомість вдома на кожному кроці — підніжки й перепони, гулі та синці, заборонені стусани нижче пояса. Звідусіль гепають, аби не виправлявся, не спинався на ноги і не піднімав гордо голови.

Вдома підприємцю лукаво, якщо не підступно, створюють такі нестерпні умови, за яких справді вигідніше не виробляти товари і продукцію, а спекулювати заморським крамом. Ще й підштовхують забувати про порядність та елементарну чесність, а вчитися хитрувати й дурити. Вдома навіть спокушають зайнятися в гурті з іншими розпродажем багатств України... Все це не жарти і не вигадки, все це — чиста правда. У нас за ринок на словах, а до нього не пускають, бояться його.

— Тільки це, — каже Віктор Сергійович, — і спонукало мене боротися сьогодні за мандат народного депутата.

Я здивувався: навіщо це йому? Навіщо міняти професію бізнесмена на професію політика? Симонов вносить дещо несподівану поправку: справді професійним парламент буде аж наступний, а цьому не обійтися ще без депутатів з нових ділових кіл, тільки які й здатні на кардинальні зміни. Залишатися осторонь — то на кілька літ продовжити муки народу. Дорогу долає лише той, хто іде, а не вагається.

— Знаю трохи більше від інших, як грабують Україну її ж сини, які уже знімають з неї останню сорочку, — чую від Симонова. — А тільки божевільний інвестуватиме країну, в якій засилля бездарних чиновників, і кожен воліє схопити ласий шматок собі. Бачу щодня хаос, плутанину, безпорадність в економічних реформуваннях. У житті лише видимість реформувань, котру створюють ті, яких слова «приватизація», «роздержавлення», «фермер» лякають до смерті. А все це позначається на доморощених підприємцях, та ще за умов, коли і будь-якого іншого вітчизняного виробника держава не шанує і не підтримує.

Це лише «найбезневинніший» уривок з емоційного монологу Віктора Симонова. Але справа навіть не в очевидних фактах. Зараз красивий міф про те, наче компартійна номенклатура свого часу нагромадила найздібніші кадри, луснув, як мильна булька. Ставши «партією влади», ці кадри уже доштовхали Україну і її народ до безнадії і прірви. То чом навзамін і не покликати нові — в тому числі й тих, що показали себе в царині приватного бізнесу. Має ж, зрештою, відбутися конверсія раніше не затребуваних і паралізованих інтелектуальних сил.

Зі своєї роботи в ракетобудуванні Віктор Симонов виніс істину, що некрасиві ракети й некрасиві літаки не літають. Некрасиві — недосконалі та нікудишні. То якщо Симонов всюди, де працює, намагається стартувати і злітати вдало і високо, то це означає: запас його міцності і надійності поза всяким сумнів.

Ось зараз велика наука України домагається грошей, аби створити і обладнати літак-лабораторію і зондувати з повітря наші грунти на гумус, на родючість — зондувати для порятування чорнозему, бо ж поки вважаємо його за найбільше багатство своєї держави, він пропадає. Доля чорнозему нагадує сьогоденну долю України. І чомусь не відомо вченим, що такий літак уже створено — фірмою «Фіаніт». А тим часом за великі гроші не лише Росія, а й деякі розвинені країни мріють його викупити.

Симонов не продає. Симонов вірить, що злетить він над рідною землею.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Володимир Аніщенко:

«Бізнес і здирництво — речі різні»

З цією людиною я познайомився випадково. Коли завітав до демонстраційного залу фірми «Ксерокс», що по Червоноармійській, 13. Оглядаючи телефакси, лазерні принтери, друкарські машинки, комп'ютери, іншу розмножувальну та копіювальну техніку, поділився своїми думками з одним, як спершу подумав, з відвідувачів. Мовляв, прекрасна техніка, але деруть, напевне, за неї посередники стільки... І у відповідь почув спокійне: «Помиляєтеся. Бізнес і здирництво — речі різні». Так розпочалася моя розмова з директором науково-виробничого комплексу «Сучасні інформаційні технології» Володимиром АНІЩЕНКОМ. Вона, до речі, може стати орієнтиром у нашому псевдоринковому морі для багатьох.

— Але, Володимире Антоновичу, ви ж не заперечуватимете, що всілякі посередники між виробником і покупцем накручують скажені ціни. Буває, що пройшовши через трьох—п'ятьох посередників, товар стає втричі дорожчий, ніж відпускна ціна.

— Ви маєте рацію, проте нас це зовсім не стосується. Із серпня 1991 року ми як уповноважений дилер фірми «Ксерокс» продаємо її техніку за одним і тим же прейскурантом. Так саме помилково, як і ви, міркують багато хто з керівників державних установ і відомств, великих підприємств, крупних комерційних структур. Вони вважають, що фірма продасть техніку багато дешевше, ніж дилер. Справді, під час закупівлі великих оптових партій можливе істотне зниження цін, але точно такі ж права фірма надає і нам. Однак є суттєва різниця, і я хотів би, щоб на неї звернули увагу — закуповуючи техніку безпосередньо у фірми, ви сприяєте розвитку економіки тієї країни, де вона розміщена. А ми працюємо на економіку України, сплачуючи до бюджету немалі податки і нічого не вивозячи за межі держави. І друге, що варто знати покупцям, — сама фірма обслуговування, ремонт не робить, вас все одно відправлять до дилера, який працює в регіоні. Тобто якщо ви киянин, то гарантійний ремонт, обслуговування здійснюватимемо ми.

— Проте газети рясніють оголошеннями щодо продажу копіювальної та розмножувальної техніки, і всі посередники оголошують себе дилерами. Як зробити правильний вибір?

— Щодо техніки фірми, яку ми представляємо, то вона особливої реклами не потребує. Такі винаходи, як лазерні принтери, телефакси, комп'ютери, не кажучи вже про копіювальні машини, назва яких походить від назви фірми «Ксерокс», принесли їй всесвітню славу. Вона міцно закріпилася на передових рубежах обробки інформації, а повнокольорові копіювальні машини «Ксерокс» потіснили на ринку японську фірму «Кенон», яка раніше була світовим лідером у цій галузі.

А стосовно того, як дізнатися, з ким ви маєте справу, то у справжніх дилерів є контракт з фірмою-виробником, через засоби масової інформації вона дає оголошення, хто є її офіційним представником, робить презентації, дилер несе відповідальність за продану продукцію, обслуговує її. Побічні ознаки дилера — офіс, демонстраційний зал, наявність різної оргтехніки, буклетів з назвою фірми, спеціальних книг обліку в продавців, бланків. Наш персонал пройшов спеціальне навчання, яке організувала фірма. Ті, хто займається сервісом, має спеціальний сертифікат, а продавці одержали потрібні знання з демонстрації роботи техніки. Серйозна фірма завжди дбає про свій імідж і робить максимально все для того, щоб покупець, скориставшись з її послуг раз, не шукав потім собі іншої. Тому «Ксерокс», напевне, єдина з фірм у європейському регіоні, що всерйоз займається постачанням паперу для ксероксів і телефаксів. Тобто ні з ремонтом, ні з матеріалами до техніки, яку придбали у нас, ні в кого проблем немає. Про наш імідж свідчить і те, що з 7 по 12 лютого в Експоцентрі фірми «ЗовнішЕкспобізнес» ми братимемо участь у міжнародній спеціалізованій виставці «Банк і офіс».

Щодо інших фірм, то я бажаю їм успіху в роботі, якщо вони всерйоз сприятимуть розвиткові економіки України, а не намагатимуться урвати якнайбільше.

Інтерв'ю вів **Володимир ФЕДОРЕНКО.**

Ех покатаю!

Кажуть, що не йдуть реформи, а залізницю, здається, вже приватизовано...

Усім відома Жмеринка, яка «біля Одеси». З її прекрасним вокзалом, схожим на корабель у Чорному морі. Чого тут тільки немає, окрім комфортного обслуговування пасажирів! Щойно потяг зупиниться, а до вагонів наввипередки уже мчать молоді перекупники, пропонуючи за астрономічними цінами пиво, лимонад та мінеральну водичку. Не від доброго життя, за безцінь, жінки з навколишніх сіл припрошують купити гарячі вареники з різним начинням. Пасажири можуть придбати і дари подільських садків. Одначе вибратися із Жмеринки транзитному пасажирові (зауважимо, що Укрзалізниця у травні минулого року скасувала транзитні квитки, щоб ще більше здорожити проїзд з вимушеними зупинками) непросто.

Скажімо, на непрестижному потязі Могилів-Подільський — Київ, щоб дістатися з Києва до Вінниці, за вартості проїзду у купейному вагоні 20300 карбованців, провідникові слід сплатити 100 тисяч. А ціни на постіль зростають щоденно. Приміром, у фірмовому харківському — 10 тисяч карбованців, а в згаданому могилів-подільському — 12. Та і білизна скоріше нагадує солдатські онучі.

Коли ж вам заманеться помандрувати фірмовим жмеринським потягом № 90 до Москви, то про квиток через касу можете лише мріяти. Навіть, за сорок п'ять діб попереднього продажу у Жмеринці мусите сплатити, якщо «повезе», 35 тисяч російськими рублями, а вже на станції Бар ця «такса» — 30 тисяч. Усе це схиляє до думки, що нашу залізницю вже давно приватизовано. Не думаю, що провідник, котрий кладе собі в кишеню оті сто тисяч, по приїзді на кінцеву станцію здасть їх до каси. Або хоча сплатить податок зі свого доходу. А ті, хто спробує заперечити, що залізницю приватизовано, нехай спробують скористатися з її послуг. У яку копієчку їм влетить цей «сервіс»? Впевнений, так здеруть, що надовго відіб'ють бажання їздити залізницею.

Олександр САКУРА,
пасажир потягу № 626.

ПЛАНИ ФДМ — ПЛАНИ НАРОДУ

Оскільки фонд вважає, що в Україні вже розпочалася народна приватизація

ЗА СТАНОМ на 1 грудня 1993 року центральним апаратом Фонду державного майна України приватизовано 275 об'єктів більш як на 190 млрд. крб. Регіональними відділеннями фонду 1993 року приватизовано 722 об'єкти, в тому числі 443 малої приватизації на суму більш як 142 млрд. крб., з них за приватизаційні майнові сертифікати на 45 млрд крб.

Регіональними відділеннями проведено 86 аукціонів, 3 конкурси. Найактивніше приватизація йде у Хмельницькій, Запорізькій, Львівській областях та Києві.

На 1994 рік за Державною програмою першочерговій приватизації підлягають об'єкти, які найбільше впливають на розвиток споживчого ринку, а також ті, перебування яких у державній власності стримує процес фінансової стабілізації, гальмує економічний розвиток України, формування її ринкової економіки. Це насамперед підприємства торгівлі, громадського харчування та побутового обслуговування; підприємства харчової, місцевої, деревообробної, легкої промисловості, будівельні організації та підприємства з виробництва будівельних матеріалів.

Крім того, першочерговій приватизації підлягають збиткові підприємства всіх галузей народного господарства, якщо їх збитковість не зумовлена застосуванням державних фіксованих та регульованих цін і тарифів, а також підприємства, що мають зношені основні фонди (знос яких перевищує 70 відсотків), законсервовані об'єкти незавершеного будівництва тощо.

Державною програмою приватизації намічено цілий ряд заходів щодо організації процесу приватизації — розробку нових законодавчих актів і нормативних документів, зміцнення мережі державних органів приватизації, створення інфраструктури приватизації, її інформаційне забезпечення тощо.

Запроваджується поетапний метод приватизації. У 1994 році будуть продаватися за приватизаційні папери акції 1300 акціонерних товариств у два етапи: з 1 березня до 30 червня та з 1 липня до 31 грудня.

Визначено такі способи підготовки державних підприємств до приватизації, як корпоратизація, фінансове оздоровлення підприємства, ліквідація підприємств, визнання банкрутами.

Щодо кількісних показників, то в 1994 році передбачається приватизувати 20 тисяч об'єктів малої приватизації, 1400 об'єктів незавершеного будівництва та 8 тисяч середніх і великих підприємств. Питома вага недержавного сектора має зрости до 28 відсотків, а держава планує отримати більше 21 трильйона українських карбованців та майже 230 мільйонів доларів США.

У Києві малу приватизацію можна завершити до кінця березня

Про це заявив заступник голови Фонду комунального майна Києва Олександр Бандар під час засідання прес-клубу ринкових реформ. А потім додав: «Поки люди, які хотіли б заважати цьому процесові, будуть заклопотані виборами до Верховної Ради». Що такі є, не викликає сумнівів, бо навіщо, запитує він, у той час, як я заявляю, що намагатимусь завершити малу приватизацію до березня (яка насамперед передбачає приватизацію магазинів), у Києві створюють управління торгівлі? Ким воно збирається управляти?

Яким чином це планується зробити? З першого січня усім підприємствам, які потрапили до переліку об'єктів комунальної власності міста, що підлягають першочерговій приватизації і розташовані в орендованих нежитлових чи вбудованих приміщеннях, дозволяється викуп. Причому, після того, як організація орендарів чи товариство покупців подає відповідну заяву, а Фонд комунального майна визначає вартість майна і укладає договір купівлі-продажу, покупець матиме справу тільки з власником приміщення, яким виступає районний фонд нежитлових приміщень. А той може переукласти його з новою юридичною особою, надати приміщення в оренду за конкурсом або продати право власності з аукціону. На сьогодні список першочергових налічує 350 об'єктів малої приватизації.

І хоч з фінансового боку їх викуп не дасть якихось великих надходжень до бюджету (тим більше за умови уповільнених темпів розрахунків), О. Бандар вважає, що йдеться не стільки про фінансовий зиск, скільки про необхідність надати поштовху приватизаційним процесам у Києві та створити ринково зорієнтований прошарок власників.

Миколаїв виходить на стежину війни з держвласністю

Майже два з половиною мільярда карбованців мав виторгу перший у Миколаєві аукціон, на який було виставлено майно восьми перукарень і п'яти фотоательє, а також право оренди їх приміщень на п'ять років.

— Організатори аукціону хвилювалися, напевно, не менше за учасників, — каже Маргарита Мельникова, начальник відділу приватизації фонду комунального майна міста Миколаєва.— І справа не тільки в тому, що хід підготовки аукціону, наші дії перевіряла прокуратура, а дехто з профлідерів погрожував пікетом біля будинку Південної універсальної біржі, де проходили торги. Адже минулого літа ми спробували продати два великих магазини, але для них не знайшлося покупця, здається, через недостатню рекламу. І тільки після того, коли удар молотка зафіксував продаж першого об'єкта (за стартової ціни 43 мільйони карбованців за нього дали 360 мільйонів), остаточно повірили в успіх.

Усього до торгів було допущено більш як сорок учасників, трудових колективів, юридичних і фізичних осіб. Не всі з них мали повні гаманці, у результаті на двох лотах стартові ціни за згодою претендентів і, як передбачено правилами торгів, були знижені на тридцять відсотків. Проте відразу маховик торгів різко набрав обертів. Так, при початковій оцінці перукарні № 37 у двадцять п'ять мільйонів один з учасників одразу ж запропонував у чотири рази більше. Це буквально приголомшило трьох інших конкурентів. Вони намагалися боротися, але були змушені поступитися перед активним покупцем, що вирішив викласти 400 мільйонів. Дуже драматичною була боротьба за перукарню № 61 у центрі Миколаєва: здавалося, от-от № 51 (ним був представник трудового колективу) похитнеться перед учасником № 27. Однак своїми оплесками зал вітав перемогу перукарів, які вирішили самі бути господарями свого підприємства.

— Ми дуже хвилювалися, та тим радісніша наша перемога на торгах, адже всі сімнадцять працівників колективу залишаться на роботі, — говорила після аукціону завідувачка перукарні № 61 Ірина Мельниченко. Але ясно також і те, що ми маємо краще вести свою справу, аніж досі, інакше не виживемо. Для оплати майна та оренди використовуємо особисті заощадження, приватизаційні сертифікати, крім того на частину платежу нам обіцяна розстрочка.

Задоволений результатами участі в аукціоні і голова акціонерного товариства імені Шевченка Жовтневого району Анатолій Царенко. На придбаних об'єктах, розповідає він, плануємо відкрити свої фірмові магазини, щоб прямо, без посередників продавати городянам продукцію.

На думку експертів, інтерес до першого у Миколаєві великого аукціону міг бути і вищим, коли б на ньому вирішувалося питання про повну приватизацію об'єкта, адже право оренди, погодьтеся, це все ж не зовсім те, що потрібно. Проте провини фонду комунального майна Миколаєва тут немає: законодавці поки що не підготували нормативні документи про приватизацію об'єктів, розташованих у вбудованих і прибудованих приміщеннях.

Запитання — відповідь

Варто ознайомитися

Яким чином можна використати приватизаційні сертифікати?

Приватизаційні папери (приватизаційні сертифікати) — це особливий вид державних цінних паперів, які посвідчують право власника на безплатне отримання частки майна державних підприємств.

Держава гарантує власникам приватизаційних паперів право придбання за них об'єктів приватизації — відповідно до законодавства України про приватизацію.

Порядок використання приватизаційних сертифікатів визначено Законом України «Про приватизаційні папери»: шляхом їх обміну на паї, акції, інші документи, які встановлюють та посвідчують право власності на частку державного майна згідно з номіналом приватизаційного паперу. Сьогодні номінальну вартість одного приватизаційного сертифіката встановлено у розмірі 1 мільйон 50 тисяч українських карбованців.

До випуску в готівковий обіг приватизаційних паперів платежі за придбані об'єкти приватизації можуть робитися з приватизаційних депозитних рахунків, на які зараховано повну номінальну вартість приватизаційних паперів тих громадян, які мають на них право згідно з законодавством.

Приватизаційні папери можуть бути використані лише для обміну на документи, які встановлюють право власності на придбані об'єкти приватизації, і не підлягають використанню для розрахунків, а також як застави для забезпечення платежів або кредитів.

Угоди, укладені з використанням приватизаційних паперів для цілей, не передбачених законодавством, недійсні. Чинне законодавство України про приватизацію надає органам приватизації, місцевим Радам народних депутатів право визначати перелік об'єктів, приватизація яких має здійснюватись з повною або частковою оплатою їх вартості приватизаційними сертифікатами.

Як визначають способи приватизації для об'єктів «малої приватизації»?

Способи приватизації невеликих державних підприємств визначаються відповідними органами приватизації після одержання заяв від покупців або з власної ініціативи. Згідно з Законом України «Про приватизацію невеликих державних підприємств (малої приватизації)», Фонд державного майна України, місцеві Ради народних депутатів затверджують, за поданням органів приватизації, перелік об'єктів, які перебувають, відповідно, у загальнодержавній та комунальній власності і підлягають:

продажу на аукціоні, за конкурсом, у тому числі з виключним застосуванням майнових сертифікатів та грошових квот, а також вільно конвертованої валюти;

викупові працівниками цих підприємств;

приватизації в інший спосіб згідно з Законом України «Про приватизацію майна державних підприємств».

Включення об'єктів малої приватизації до переліків, які відповідають певному способу приватизації, здійснюється відповідно до Державної та місцевих програм приватизації або з ініціативи відповідних органів приватизації чи покупців.

(Далі буде).

Сторінку підготував Сергій ЛАВРЕНЮК.

Всім автомобілістам, а також автопідприємствам та організаціям, котрі мають автотранспорт, будівельну техніку та трактори, мале підприємство «Берегиня» пропонує

АВТОМОБІЛЬНІ БАТАРЕЇ ТА БЕНЗИН СУПЕР-98

Акумулятори

6SC66 — для всіх видів легкових автомобілів СНД: «Запорожець», «Волинянка», «Таврія», «Жигулі» всіх моделей, «Москвич» всіх моделей, «Волга» всіх моделей, УАЗ всіх моделей, РАФ всіх моделей.

6SC88 — для всіх видів транспортних засобів, у яких застосовуються двигуни автомобілів ГАЗ-53, ЗІЛ-130.

6SK120 — струм розряду 600 А. Чемпіон!

6СТ120 — стандартний.

6SE135 — для автомашин, комбайнів та будмашин.

6SE170, 6Е180 — для машин КамАЗ, МАЗ, КрАЗ, тракторів К1700, К701, ХТЗ-150. (Детальніше про ці акумулятори — «Голос України» від 4 січня ц.р.)

Ваше замовлення ми виконаємо за три дні. Придбані вами акумулятори візьмемо на гарантію на рік. Якщо ви купите 100 акумуляторів 6СТ66 чи інших на таку суму, транспортні витрати на території України беремо на себе.

«Берегиня» укладає контракти з підприємствами та організаціями на поставку акумуляторів протягом року.

СУПЕР-98

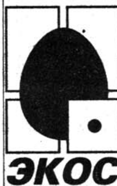
Це бензин світових стандартів виробництва фірми NESTE (Фінляндія) за німецьким стандартом DIN 5160. Сертифікат якості — на першу вимогу. Пальне застосовується на всіх автомобілях країн СНД та імпортних, що розраховані для роботи на бензині АІ-93.

Ви любите свій автомобіль? Дайте йому силу і спритність тигра. Супер-98 — бензин для суперменів!

Замовляйте — і наш бензовоз «MERCEDES» доставить вам 36.000 літрів пального по 12.500 крб. за літр (вартість доставки входить у цю ціну).

Наша адреса: Луцьк, вул. Суворова, 11.
Телефони: (03322) 4-12-31, 4-72-06, 2-48-41.
Факс: (03322) 4-12-31.
Телетайп: 266141 РЕЖИМ.

Акумулятори всіх типів можна придбати також у Києві: вул. Наукова, 59. Телефон: 264-06-96.

Международная промышленно-финансовая группа VIMCOM technolody и ЧПФ «ЭКОС» представляет:

многопользовательский программный комплекс АСУ «КОМБАНК», победитель конкурса программных средств международной выставки «ИНВЕКОМ-92».

Комплекс АСУ «КОМБАНК» полностью адаптирован к специфике банковского дела Украины фирмой «ЭКОС» и успешно функционирует в ряде республиканских и коммерческих банков Украины и России.

Комплекс включает несколько подсистем: базовый комплекс «Операционный день банка», комплекс «Валютный операционный день банка», АРМы «Администратор», «Главный бухгалтер», «Бухгалтер-экономист», «Операционист», «Контролер», «Сортировщик», «Кредитник», АРМ «Клиент-Банк».

Фирма «ЭКОС» выполняет все работы по автоматизации банка «под ключ», обеспечивает полное сопровождение системы и консультации типа «горячая линия».

Харьков, ул. Маршала Конева, 16,
тел: (0572) 20-57-83,
20-57-71.
Киев, проспект Дружбы народов, 38,
тел.: (044) 295-26-19,
295-63-76.

NIL ТОРГОВОЕ АГЕНТСТВО
АО РАФ реализует
микроавтобусы РАФ с предпродажной подготовкой

пассажирские - 22038	- 7100 $
"скорая помощь" - 22031	- 7200 $
грузовые - 33111	- 6600 $
грузопассажирские - 3311	- 7100 $
"реанимация" (под заказ)	- 10000 $
"суперлюкс"	- 10800 $

Оплата в долларах США или в российских рублях по курсу ММВБ на день зачисления

Организуем доставку покупателю

Обращаться: ЛВ-1050, Латвия, Рига, ул.Марсталю, 12, тел. (0132) 22-45-39, тел./факс (0132) 22-75-17 Москва, тел.(095) 143-08-55

Підприємство "БЕРКУТ" здійснює взаєморозрахунки з державами рублевої зони через систему коррахунків АКБ ЛЕГБАНК

Виконує інші фінансові послуги

тел. (044) 417-35-24
тел/факс (044) 417-42-49

Автоцентр ЗИЛ реализует запасные части к автомобилям всех марок ЗИЛ. Форма оплаты любая.

Адрес: г.Боярка, ул.Карла Маркса, 86-а. Тел.(044) 489-62-54.

Тільки кредитна спілка «Злагода» допоможе вам вийти зі скрутного становища!

Вам потрібна позика? Немає проблем!

Уже сьогодні ви можете отримати її у кредитній спілці «Злагода».

Ми надаємо позики фізичним особам під заставу за помірні відсотки.

Використовуйте наші можливості в своїх інтересах.

Наша адреса: м.Обухів, вул.Київська, 132. Трест «Обухівпромбуд», 3 пов.

Телефони: 5-74-38, 5-92-97.

Украинско-российско-американское предприятие «СПЕЦ»

РУКОВОДИТЕЛЯМ ПРЕДПРИЯТИЙ

предлагаем для вашего коллектива

недорогие качественные импортные кожаные

ЖЕНСКИЕ САПОГИ

(можно по безналичному расчету).

Вам будет выгодно. Доставка нашим транспортом.

г.Харьков, тел. (057-2) 22-43-05, 22-57-22, 22-48-37.

Организация со склада в г. Бровары

ПРЕДЛАГАЕТ:

— кабель силовой до 1 кв;
— кабель силовой до 10 кв;
— телефонный кабель;
— установочный провод ПВІ-16, ПВІ-25 и др.;
— провод марок: АПВ, АППВ, ТРП, ПРРППМ и др.

ПРИНИМАЕТ:

— кабельно-проводниковую продукцию на реализацию.

ПОКУПАЕТ:

— мясные и плодоовощные консервы, компоты, соки;

ИЗГОТАВЛИВАЕТ И ПРОДАЕТ:

— обувь кожаную: мужскую, женскую и детскую;
— кухонные уголки.

Тел.: (04494) 9-35-30, 9-35-31, 9-35-32, 9-35-33.
Факс: 5-62-79.
Телетайп: 132985 «ДЖУТ».

Товары для розничной торговли

чай
какао
перец

(044) 245-45-48 (044) 276-53-91

Фірма «СТОІК»

Акумулятори зі складу в Києві

90 А Г — 1,9 млн.крб.
135 А Г — 2,8 млн.крб.
180 А Г — 3,3 млн.крб.

Тел.: (044) 476-70-11, 476-29-07

Организация заключает договоры на оптовые и мелкооптовые поставки:

стекло оконное 3 и 4 мм;
стекло витринное 5, 6, 7 мм;
стекло узорчатое 5,5 мм;
стекло армированное 5,5 мм;
зеркало крупногабаритное 6 мм;
цинк, ЦАМ, цинковые аноды,
свинец, баббит, припой,
латунь;
плитка кафельная;
порошок стиральный.

Тел:(044) 271-72-15.

ОРГАНІЗАЦІЯ РЕАЛІЗУЄ:

— автокрани на базі КрАЗ;
— пальнозаправники МАЗ, КрАЗ;
— самоскиди на базі КрАЗ;
— напівпричепи КрАЗ, МАЗ;
— трактори ЮМЗ, ХТЗ.

Телефони в Дніпропетровську: (0562) 52-18-94, 42-64-49.

Организация реализует:

красящие шампуни «Рубин», «Ирида» мелкооптовыми партиями;

автомобили «ЗИЛ -131», «УРАЛ», «ГАЗ-3307» с возможностью переоборудования на сжатый газ.

Тел(044) 216-64-29

На здобуття Державної премії України імені Т. Г. Шевченка

Україна атомного віку

Очима і серцем Романа Рахманного

Роман Рахманний (Олійник) народився 1918 року у Львівській області, навчався в гімназії, у 1944 році закінчив Львівську Богословську Академію, працював у газетах, видавав газету «Трибуна». У 1946 році виїхав до Голландії, з 1948 року — в Канаді, співробітничав у вільній європейській пресі, очолював Українську Пресову Службу (УПС), був редактором-засновником газети «Гомін України», працював на радіо. Магістр, доктор філософії.

Ми прожили творче життя практично з єдиним, за нас визначеним поглядом на українську журналістику і журналістів: бойовий загін партії. Засвоївши кимось відведене їм місце підручних партії в тоталітарній державі, працівники газет, журналів, радіо і телебачення в основному без помітних збочень йшли окресленим шляхом і на хвилях емоцій та лукавства оповідали спантеличеним масам про повну і остаточну перемогу соціалізму, про побудову «розвинутого» соціалізму, а далі ще й «соціалізму з людським обличчям», вихваляли «розум, честь і совість нашої епохи»...

Що ж, таким було наше життя протягом семи з лишком десятиліть...

Але була у той час й інша преса. Про неї ми практично не знали, бо вона жила і діяла або за «залізною завісою», або у самвидавах доходила до нас уривками, препарованою. А головними читачами її були працівники КДБ. Була інша преса і була ще одна Україна, нехай і географічно менша материнної, але з її душею, сумом і болями. Мала Україна, але також з великої літери.

Роман Рахманний — один з найяскравіших її представників, мислителів і ясновидців, який натхненне слово поставив на варті волі й честі України соборної, України незалежної, демократичної. Патріотична публіцистика Романа Рахманного — справді видатне явище в сучасній українській публіцистиці. Яскравим свідченням тому є і щойно випущений у Торонто (Канада) видавництвом «Гомін України» його тритомник «Україна атомного віку», до якого ввійшли не тільки есе і статті попередніх десятиліть, а й публіцистика вже нашого часу напередодні незалежності України, її державного і національного самовідродження.

Оцінюючи у передмові до тритомника публіцистику як явище взагалі, літературознавець Надія Олійник виділяє провідні її риси і головний критерій вартості — тривалість змісту і непересічна форма вислову, властиві, що їх випробовує і визначає найсуворіший критик: час. Публіцистика Романа Рахманного успішно склала цей іспит. Ї не зрадила найважливішого свого завдання чи покликання — формувати, утверджувати і рухати вперед громадську думку, збуджувати мислення людини.

Постійно тримаючи руку на пульсі повсякденного життя в Україні та в країнах поселення українців, Роман Рахманний не інтерпретує події, а шукає їх витоки в минулому і простежує, осмислює їх розвиток у майбутньому. Автора цікавить і самий факт, і оцінка його іншими — друзями й недругами, з якими полемізує, проповідує свої думки та цілі.

Широка ерудиція і обізнаність, образне розмаїття мови — багатство метафори і вражаюча спостережливість за розвитком і саморозвитком ідеї, талант влучно ставити крапки над численними «і» нашої дійсності збільшували ряд шанувальників його свободотворчого слова, додавали їм віри і волі.

Не кров'ю, а розумом і серцем, без люті, але з відчайдушною громадянською відповідальністю пише він свої надії і синтези української пресі, яка немислима без відстоювання ідеї самостійної соборної держави і самовідданого служіння їй єдиній і народові.

У розділах «Слово на сторожі» (т. 1) та «Сила і безсилля слова» (т. 3) Роман Рахманний промовляє нове слово не лише в публіцистиці, а й про саму публіцистику — як рушія читацької думки в усвідомленні своєї відповідальності за історичну перспективу нації, народу, держави, людства. «За нас промовить каміння». Тут довідуємося й про одвічну проблему взаєморозуміння між Автором і Читачем, яке залежить не тільки від творчого, художнього методу автора, а й від того, говориш ти читачеві ПРАВДУ чи оплутуєш його павутинням барвистої лжі.

Усе те, що нині й справді є національними здобутками України, Роман Рахманний ще в 60-ті роки у пам'ятній полемічній публіцистиці, і найвиразніше у відкритому листі до літераторів Української РСР, сформулював розважливо і щиро: «Мені однаково, яку політичну форму чи структуру мала б така гідна українська держава: республіканську чи монархічну, національ-демократичну чи соціалістично-радянську. Важливо, щоб у цій державі були всі можливості для розвитку і зміцнення української національної культури і економіки; щоб державною мовою там була українська мова — обов'язкова для всіх мешканців; щоб законодавча палата в Києві схвалювала власною волею — без московського втручання — всі закони з точки зору українського народу; щоб київський уряд мав свої дипломатичні представництва у всіх важливіших центрах світу; а водночас, щоб мешканець України виконував військову службу в українській армії, на українській території, а не поза її межами, як колоніальний раб.

З такою українською державою не ворогував би, мабуть, жоден український патріот, незважаючи на свої політичні й ідеологічні погляди...».

То був грудень 1968-го... Сьогодні початок 1994-го... За чверть століття здійснилося те, що омріювалося у душі людини, яка страждала на чужині за незрадливу любов до України. І тільки сьогодні, вже за нової України, йдуть до нас пророчі слова полум'яного публіциста, одного з великих українців сучасності Романа Рахманного.

Сьогодні маємо реальну кандидатуру на здобуття Шевченківської премії. Ми йдемо до цивілізованої державності і наша політична аура сприяє неупередженій і чесній оцінці творчості взагалі і конкретного духовного набутку зокрема. Будьмо ж на висоті!

Павло МОВЧАН,
голова правління Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Т. Г. Шевченка, народний депутат України.

Релігія

Отець Юрій БОЙКО,
настоятель Борисоглібського храму

Хоч «патріоти» й нагадують окупантів

Свою перемогу в Україні безбожна влада більшовиків відсвяткувала на руїнах знищених храмів, на могилах закатованого духівництва. Здавалося, Українська Автокефальна православна церква вже ніколи не воскресне: переможці вміли боротися по-більшовицьки «переконливо». Але...

Більш як півстоліття тому, 8—10 лютого 1942 року, в Пінську відбувся Собор єпископів Української православної церкви, на якому було висвячено нових ієрархів, в тому числі і для східноукраїнських земель: єпископів Чигиринського — Никанора та Уманського — Ігоря. Ці єпископські хіротонії (висвячення), зважаючи на трагічну долю УАПЦ, стали справжньою історичною подією в житті українського народу.

Коли владики Ігор та Никанор повернулися після висвячення в Київ і відправляли службу Божу, Андріївський собор не зміг вмістити всіх бажаючих помолитися рідною мовою. Звістка про українських єпископів долинула аж до Луганщини. До Києва приїздили численні гінці: «Діти наші нехрещені, подружжя невінчані, батьки непоховані, у святій сповіді по 20 літ не бували»...

Німецька окупаційна влада всупереч радянській пропаганді зовсім не була в захопленні від появи УАПЦ. Навпаки, дуже неприхильно поставилася до українських ієрархів, заявивши, що вже має в Києві для населення православного російського єпископа й інших не потребує. Діяльність української церкви викликає в неї лише підозру.

Так уже випало, що історія УАПЦ — це передусім історія переслідувань. З боку всіх влад і за всіх режимів, що панували на багатостраждальній українській землі. Не «жалує» нас і нинішня влада, в тому числі й заповзятливі «патріоти», заклопотані ідеєю «державної церкви». З їхньої ласки УАПЦ, як і за окупаційних часів, змушена вести напівкатакомбне життя. Втім, у лютому 42-го в Києві наша церква мала чотири храми, нині — лише один.

Нас укотре «ліквідували» амбітним політичним пером. Ми вкотре вижили, бо ніколи не прикривали словом Божим брудних політичних ігор, бо ті люди, які змушені були висвячуватися підпільно на чужих землях і в підвалах українських соборів, залишилися вірними своїй церкві і в біді її, і в радості.

Минулої неділі в Київському храмі Бориса і Гліба знову лунало «Аксіос», що означає «достойний». Достойні люди приймали хіротонію від патріарха Київського і всієї України Димитрія. Приймали, як і півстоліття тому, в напівлегальних умовах, але згідно з усіма традиціями відновленої соборноправної церкви. Нововисвячені духовні особи з парафій Черкащини та Дніпропетровщини. У Козацькому краї знов лунає молитва рідною мовою. Прадавня українська церква не просто «хрестить дітей і вінчає подружжя» — вона відроджує Віру і Дух нації.

За листом читача

Газета, звісно, не закон, але...

чи достатньо сумлінні службові особи, котрі не дають вичерпних відповідей громадянам?

В.Васильєва вирішила взяти чек в Ощадбанку міста Зінькова Полтавської області. Але, щоб його виписати, з неї заправили відповідну плату. Відвідувачка показала головному бухгалтеру нашу газету за 3 листопада 1993 року, де було надруковано Указ Президента України «Про заходи щодо скорочення готівкового обігу». В ньому саме й зазначено, що чеки для купівлі непродовольчих товарів виписують громадянам безплатно. На її здивування, у відповідь почула: «Газета для нас не закон».

Віра Іванівна не погодилася з тим і подалася до місцевої податкової інспекції. Там відповіли інакше — Указ Президента для всіх закон, і навіть тексти тих, що надруковані в газетах, зокрема в «Голосі України».

І все ж, незважаючи на таке роз'яснення, гроші за виписування чека з В.Васильєвої взяли, і нібито продовжують робити це з іншими й досі (на час написання листа до редакції).

А що лист В.Васильєвої, як то кажуть, трохи зачепив нас за живе, то ми надіслали його до Ощадбанку України. З відповіді начальника управління кредитування населення та безготівкових розрахунків В.Свідзінського дізналися: плату із заявниці утримали правомірно. Що це, захист честі мундира?

Звіряю написане з текстом надрукованого Указу... Річ, з'ясовується, у тому, що згідно з цим Указом безплатно видають чеки вартістю понад стократний розмір заробітної плати. На 4 листопада, на час звернення В.Васильєвої до банку, ця сума перевищувала 2 мільйони карбованців. А заявниця буцімто виписувала (в листі не вказала) чек на суму 428 тисяч карбованців, з якої й утримали плату.

Така ось дрібниця і породила невдоволення громадянки державною установою. То, може, замість того, щоб грубо й зневажливо, як це роблять декотрі службові особи не тільки Ощадбанку і не лише у Зінькові, відгукуватися про газету, слід уважно поставитися до звертання громадян. Навіть тоді, коли, можливо, деякі пункти з грифами «секретно» або «для службового користування» не публікують у пресі. Між іншим, всі нормативні документи друкуємо в суворій відповідності до оригіналу. А якщо той чи інший працівник державної установи не дав вичерпної відповіді громадянинові, то це є свідченням його несумлінності або й невідповідності зайнятій посаді.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Репліка

Обкрадають... пенсіонерів

«Ми будемо вічно молодими», — вважають сучасні бізнесмени і, звичайно, про таку віддалену подію, як вихід на пенсію, і чути не хочуть. І не лише чути, а й сплачувати обов'язкові відрахування до відповідного фонду.

Поцікавитися, хто ухиляється від внесків, вирішила обласна прокуратура. Таких виявилося понад 200 підприємств та організацій. Ще 300 не зареєструвалося у службі зайнятості. Адже безробіття сучасним бізнесменам, на їхню думку, теж не загрожує. За результатами перевірки міськрайпрокуратурами області зроблено понад 310 приписів та подань. Цікаво, чи зміняться після цього погляди новітніх підприємців на процес старіння і можливу втрату роботи? Чи відрахування до відповідних фондів й надалі нехтуватимуть?

Микола ГОРВАТ.

Закарпатська область.

ГОЛОС УКРАЇНИ
ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
Газета виходить з 1 січня 1991 року

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

◆ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◆ Рукописів не повертаємо.
◆ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

◆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311025.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».